

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.785 van 16 juli 2026
in de zaak A. 247.759/VII-43.214**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat France Laurent
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint-Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 maart 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 341.803 van 24 februari 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 28 april 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. Met betrekking tot verzoekers tatoeage overweegt de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest:

“Waar verzoeker er in zijn op 14 januari 2026 neergelegde aanvullende nota op wijst
dat hij in België op zijn nek een tatoeage heeft laten zetten van een diamant met vleugels
en dat deze vleugels door de taliban ‘kunnen worden geïnterpreteerd als een teken van
vrijheid’, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de beschikbare landeninformatie
(zie bijvoorbeeld het in de ‘*Country Guidance: Afghanistan*’ van EUAA van mei 2024
vermelde COI ‘*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*’ van
EASO van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername

door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond en dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake was van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Verzoeker geeft voorts niet aan dat hij zijn tatoeage liet zetten uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat zijn tatoeage als een dermate fundamenteel onderdeel van zijn identiteit dient te worden beschouwd dat het onredelijk zou zijn van hem te verwachten dat, wanneer hij er niet in zou slagen deze te bedekken, hij deze laat verwijderen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij louter omwille van het hebben van een tatoeage gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt vervolgd te worden bij terugkeer naar Afghanistan.”

Daargelaten de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan baseren op landeninformatie waarnaar in de voorgelegde landenrapporten wordt verwezen, doch niet zelf wordt bijgebracht door de partijen, om daaruit te concluderen dat “voor de machtsovername door de taliban in 2021 [...] geen sprake was van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages”, blijkt de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daartoe niet te zijn beperkt. Hij oordeelt met name dat verzoeker niet aangeeft dat hij zijn tatoeage liet zetten uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de tatoeage een dermate fundamenteel onderdeel van zijn identiteit uitmaakt dat het onredelijk zou zijn van hem te verwachten deze te laten verwijderen indien hij hem niet zou kunnen bedekken, en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij louter door het hebben van een tatoeage zal worden gezien als ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert, zodat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker gaat voorbij aan deze motieven. Verzoeker kan zich niet dienstig richten tegen een welbepaald motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Verzoekers kritiek kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

2. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams